

Sygnatura akt VI Ka 775/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **25 listopada 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grażyna Tokarczyk

Sędziowie SSO Agata Gawron-Sambura

SSR del. Małgorzata Peteja-Żak (spr.)

Protokolant Aleksandra Studniarz

przy udziale Krystyny Marchewki

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2014 r.

sprawy **A. R. (1) syna K. i I.,**

ur. (...) w G.

oskarżonego z art. 191§1 i 2 kk i art. 158§1 kk przy zast. art. 11§2 kk, art. 279§1 kk i art. 288§1 kk przy zast. art. 11§2 kk, art. 289§1 kk i art. 288§1 kk przy zast. art. 11§2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 17 czerwca 2014 r. sygnatura akt IX K 624/12

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 455 kpk, art. 636 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w punkcie 1 poprawia błędną kwalifikację czynu przypisanego oskarżonemu i przyjmuje, że wypełnił on znamiona występkę z art. 191 § 2 kk i art. 158 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk,

- w punkcie 3 poprawia błędną kwalifikację czynu przypisanego oskarżonemu i przyjmuje, że wypełnił on znamiona występkę z art. 289 § 1 kk i przepis ten stanowi podstawę wymiaru kary;

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 zł (dwadzieścia złotych) i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 300 zł (trzysta złotych).

Sygn. akt VI Ka 775/14

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 25 listopada 2014r.

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 17 czerwca 2014r., w sprawie o sygn. IX K 624/12, uznał oskarżonego A. R. (1) za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w dniu 2 września 2011r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności w postaci odszkodowania za rozbicie należącego do niego samochodu, stosując groźbę bezprawną spowodowania obrażeń ciała u T. T., narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia co najmniej skutku z art. 157 § 1 kk, tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 191 § 1 i 2 kk i art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za ten czyn na mocy art. 191 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Nadto Sąd Rejonowy uznał oskarżonego za winnego tego, że w dniu 11/12 października 2011r. w G. przy ul. (...) dokonał włamania do samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) poprzez wybite szyby przedniej oraz w prawych przednich drzwiach, skąd następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia akumulatora samochodowego o wartości ok. 100 złotych, jednocześnie powodując uszkodzenie drzwi przednich prawych poprzez ich odgięcie oraz zniszczenie obudowy stacyjki poprzez jej połamanie, w wyniku czego straty spowodowane uszkodzeniami wyniosły ok. 630 złotych, powodując tym samym łącznie straty w wysokości 730 złotych na szkodę T. P., tj. występku z art. 279 § 1 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to przestępstwo skazał go na mocy art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

W pkt 3 oskarżonego uznano za winnego tego, że w dniu 11 października 2011r. w G. przy ul. (...) dokonał zaboru w celu krótkotrwałego użycia samochodu marki D. (...) o nr rej. (...) o wartości około 2.000 złotych po uprzednim włamaniu się do pojazdu poprzez wybite szyby w drzwiach kierowcy, a także zerwanie obudowy stacyjki i przecięcie przewodów stacyjki, a następnie pojazd ten porzucił w G. na ul. (...) w stanie całkowitego zniszczenia w wyniku powstałej kolizji, powodując tym straty w wysokości około 2.000 złotych na szkodę A. B. i K. B., tj. występku z art. 289 § 1 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to przestępstwo skazał go na mocy art. 289 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności.

Na mocy art. 85 kk i art. 86 § 1 kk Sąd połączył kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, na której poczet zaliczył po myśli przepisu art. 63 § 1 kk okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach 13 października 2011r., od 5 do 8 września 2011r. i od 11 do 13 grudnia 2011r..

Na mocy art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę solidarnie na rzecz pokrzywdzonych K. B. i A. B. kwoty 1.700 złotych oraz zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Powyższy wyrok zaskarżony został na korzyść oskarżonego przez jego obrońcę w części dotyczącej wymierzonej mu kary.

Obrońca oskarżonego zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażącą surowość orzeczonej kary pozbawienia wolności, wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez znaczne złagodzenie kary pozbawienia wolności i orzeczenie jej z warunkowym zawieszeniem wykonania. Nie kwestionując ustaleń Sądu I instancji co do przyczyny, przebiegu i skutków zaistniałych zdarzeń, skarżący kategorycznie zakwestionował orzeczenie w zakresie kary, jej rodzaju i zakresu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie, jednak kontrola odwoławcza przeprowadzonego przez Sąd I instancji postępowania dowodowego, zaskarżonego orzeczenia, jego uzasadnienia oraz analiza treści środka odwoławczego skutkować musiała poprawieniem błędnej kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 1 i 3 orzeczenia poprzez przyjęcie, iż wypełniają one odpowiednio znamiona występku z art. 191 § 2 kk i art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz z art. 289 § 1 kk, a tym samym ten ostatni przepis stanowi równocześnie podstawę wymiaru kary za czyn przypisany w pkt 3 zaskarżonego wyroku.

Trzeba zatem na wstępie podkreślić, iż Sąd Rejonowy dokładnie przeprowadził postępowanie dowodowe, w trakcie którego przedsięwziął niezbędne i odpowiednie czynności celem wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności w sprawie. Zgromadzone dowody poddał wnikliwej analizie, a w motywach zaskarżonego orzeczenia ustosunkował się do każdego z przeprowadzonych dowodów. Wyjaśnił, którym dowodom dał wiarę i dlaczego, a także które okoliczności sprawy można na ich podstawie uznać za udowodnione. Przedstawiona przez Sąd I instancji analiza dowodów w pełni zasługiwała na uwzględnienie. Była ona spójna i uwzględniała zasady doświadczenia życiowego, w tym zawodowego. Zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego odpowiadała prawidłowości logicznego rozumowania, nadto analiza ta nie wykraczała poza ramy swobodnej oceny dowodów. Sąd I instancji w sposób poprawny zatem przyjął w świetle prawidłowo poczynionych ustaleń faktycznych, iż oskarżony, działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, a to z R. W., skazanym prawomocnie uprzednio za ten czyn w odrębnym postępowaniu, feralnego dnia 2 września 2011r., w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności w postaci odszkodowania za rozbicie mu pojazdu, stosując groźbę bezprawną spowodowania obrażeń ciała u pokrzywdzonego, a następnie przemoc w postaci uderzania go głównie w okolice głowy i twarzy, wziął udział w pobiciu T. T., narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia co najmniej skutku określonego w art. 157 § 1 kk. Opierając się częściowo na wyjaśnieniach samego oskarżonego, w tym też zakresie na zeznaniach i wyjaśnieniach R. W., a także na relacji z postępowania przygotowawczego T. T., w powiązaniu oczywiście z innymi dowodami, w sposób nie budzący wątpliwości przypisano sprawstwo i winę oskarżonego za ten czyn, kwalifikując go jednak błędnie, w ślad za aktem oskarżenia, jako występku z art. 191 § 1 i 2 kk i art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Problem jednak w tym, że typ kwalifikowany zmuszania, polegający na tym, że sprawca działa w sposób określony w § 1 (tj. stosując przemoc lub groźbę bezprawną) w celu zmuszenia innej osoby do zwrotu wierzytelności, został przewidziany w przepisie art. 191 § 2 kk, a zatem niepotrzebnym i nieprawidłowym było odwoływanie się przy kwalifikacji tegoż czynu także do przepisu § 1 art. 191 § 1 kk. Aprobując zatem w pełni dorobek doktryny i orzecznictwa należy przyjąć, że czyn sprawcy polegający na stosowaniu przemocy wobec osoby lub groźby bezprawnej w celu wymuszenia zwrotu należnej wierzytelności stanowi występku określony w przepisie art. 191 § 2 kk, w przypadku zaś takim jak w niniejszej sprawie, gdy sprawcy stosując przemoc w postaci pobicia, po to aby uzyskać od pokrzywdzonego zwrot należnej wierzytelności, należy stosować kumulatywną kwalifikację - art. 191 § 2 kk i art. 158 kk - w zależności od następstw - § 1, 2 lub 3) - wyrok SA w Katowicach z dnia 11 VIII 2005r., II AKa 230/05, Prok. i Pr.-wkl. 2006, nr 2, poz. 32). Mając na uwadze powyższe, w pkt 1 zaskarżonego wyroku poprawiono błędną kwalifikację czynu przypisanego oskarżonemu przyjmując, że wypełnił on znamiona występuku z art. 191 § 2 kk i art. 158 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk.

Sąd I instancji w sposób poprawny zastosował przepisy prawa materialnego, dokonując prawidłowej kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 2 zaskarżonego wyroku jako występuku z art. 279 § 1 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Gdy idzie natomiast o czyn przypisany oskarżonemu w pkt 3 zaskarżonego orzeczenia, Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił w oparciu o zgromadzone dowody, iż A. R. (2), po uprzednim wybiciu szyby w drzwiach kierowcy i dostaniu się do wnętrza pojazdu D. (...), zerwał obudowę stacyjki, przeciął jej przewody i dokonując zwarcia uruchomił pojazd, a następnie - na skutek uderzenia samochodem w płot i drzewo - spowodował całkowite jego zniszczenie, porzucając pojazd. Pomimo tak poczynionych ustaleń faktycznych Sąd I instancji przypisał oskarżonemu popełnienie czynu z art. 289 § 1 kk w zbiegu z art. 288 § 1 kk, miast zakwalifikowania występuku tylko z art. 289 § 2 kk. W istocie przepis art. 289 § 2 kk opisuje cztery odmiany typu kwalifikowanego - pierwszą, polegającą na zaborze cudzego pojazdu mechanicznego w celu krótkotrwałego użycia, który zostaje poprzedzony pokonaniem przez sprawcę zabezpieczenia pojazdu przed jego użyciem przez osobę nieupoważnioną, drugą, polegającą na zaborze cudzego pojazdu mechanicznego stanowiącego mienie znacznej wartości, w celu krótkotrwałego użycia, trzecią, przyjmującą postać zaboru cudzego pojazdu mechanicznego w celu krótkotrwałego użycia i porzuceniu pojazdu w stanie uszkodzonym i czwartą, polegającą na zaborze cudzego pojazdu mechanicznego w celu krótkotrwałego użycia oraz porzuceniu tego pojazdu w stanie nieuszkodzonym, lecz w takich okolicznościach, że zachodzi niebezpieczeństwo utraty lub uszkodzenia pojazdu albo jego części lub zawartości. Niewątpliwie zatem w niniejszej sprawie zachowanie oskarżonego, polegające na dokonaniu zaboru w celu krótkotrwałego użycia pojazdu A. i K. B. w opisany wyżej sposób, a następnie jego porzucenie w stanie całkowitego zniszczenia, stanowiło realizację pierwszej i trzeciej odmiany

typu kwalifikowanego, a tym samym oznaczało zrealizowanie przez sprawcę znamion jednego przestępstwa typu kwalifikowanego, określonego w art. 289 § 2 kk i tylko jedynie ze względu na wniesienie środka zaskarżenia na korzyść oskarżonego przez jego obrońcę kwalifikacja w tym zakresie nie mogła być przez Sąd odwoławczy poprawiona. Nadto w ocenie Sądu Okręgowego zachodziła konieczność wyeliminowania z kwalifikacji prawnej czynu przepisu art. 288 § 1 kk z uwagi na fakt obejmowania przez znamiona typu kwalifikowanego z art. 289 § 2 kk działania sprawcy polegającego na uszkodzeniu pojazdu, nadto zaś w realiach niniejszej sprawy nie sposób przypisać oskarżonemu umyślnego zniszczenia pojazdu, które jedynie wówczas uzasadniałoby przyjęcie kumulatywnej kwalifikacji z art. 288 § 1 kk i art. 289 § 2 kk przy zast. art. 11 § 2 kk (por. uchwałę SN z dnia 12 IX 1973r., VI KZP 32/73, OSNKW 1973, nr 12, poz. 153). Mając na uwadze powyższe, w pkt 3 zaskarżonego wyroku poprawiono błędną kwalifikację czynu przypisanego oskarżonemu przyjmując, że wypełnił on znamiona występkę z art. 289 § 1 kk, a przepis ten stanowi równocześnie podstawę wymiaru kary.

Przechodząc do ustosunkowania się do podniesionego przez obrońcę oskarżonego zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonych względem oskarżonego kar jednostkowych pozbawienia wolności oraz kary łącznej, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zakwestionowania orzeczonych wobec oskarżonego kar.

Zarzut rażącej surowości kary może być zasadny tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 kk (zob. wyrok SN z dnia 14 XI 1973r., III KR 254/73, OSNPG 1974/3-4/51).

Sąd Rejonowy właściwie ustalił stopień zawinienia oskarżonego i wymierzył mu kary adekwatne do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów, według swojego uznania i w granicach przewidzianych przez ustawę. W pisemnych motywach uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób obszerny i szczegółowy uwzględnił całokształt okoliczności mający wpływ na wymiar kary, biorąc pod uwagę wszystkie dyrektywy jej orzekania. Kary wymierzone oskarżonemu zatem w sposób należyty spełniają swe cele zapobiegawcze i wychowawcze, wypełniając wymogi prewencji ogólnej i w zakresie społecznego oddziaływania.

Wszystkie okoliczności podnoszone przez skarżącego w apelacji, a dotyczące pełnionej roli przez oskarżonego w inkryminowanych zdarzeniach (zwłaszcza pierwszym – z dnia 2 września 2011r.), jego postawy podczas postępowania oraz przyznania się do winy, złożenia obszernych wyjaśnień i wyrażenia skruchy, zostały szczegółowo przeanalizowane przez Sąd orzekający, który trafnie uznał, iż orzeczone kary są adekwatne do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości, a nadto spełnią swe cele w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej. Sąd meriti prawidłowo ustalił, że stopień społecznej szkodliwości czynów jest wysoki, czemu dał czytelny wyraz w rozważaniach zawartych w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Zwłaszcza gdy idzie o czyn przypisany oskarżonemu w pkt 1 orzeczenia, należy zgodzić się z Sądem meriti, gdy wywodzi na podstawie całokształtu okoliczności sprawy wysoki ładunek bezprawia w nim zawarty. Wszak oskarżony, działając wspólnie i w porozumieniu z R. W., swoim zachowaniem godził w szereg dóbr chronionych prawem, nadto działał z zamiarem bezpośrednim kierunkowym, gdyż jego motywacją było wyegzekwowanie dla siebie w przestępczy sposób od pokrzywdzonego zwrotu wierzytelności należnej mu z tytułu uszkodzenia dopiero co zakupionego pojazdu. Nie sposób zwłaszcza nie zauważyć, jak wysoki był stopień społecznej szkodliwości czynu realizującego znamiona tego występkę, zważywszy na okoliczności tego czynu, sposób jego popełnienia - używanie gróźb uszkodzenia ciała i pozbawienia życia, długotrwały czas utrzymywania stanu zagrożenia wobec pokrzywdzonego, jego zastraszenie i wręcz udręczenie poprzez jazdę samochodem w nieznane, odludne miejsce, stosowanie gróźb (z równoczesnym eksponowaniem młotka i noża), w końcu zadawanie ciosów w okolice głowy i twarzy. Trzeba też mieć w polu widzenia i tę okoliczność, że odegrana przez oskarżonego rola w czasie popełnienia tego przestępstwa była wiodąca i jako taka została poddana właściwej ocenie przez Sąd orzekający. Nie ulega bowiem wątpliwości, że to oskarżony był inicjatorem i prowodyrem całego przestępczego zdarzenia, jako osoba bezpośrednio zainteresowana przebiegiem zdarzenia i jego rezultatem (wymuszeniem zwrotu gotówki), sama decydowała o długotrwałości zamachu na dobro pokrzywdzonego, kontynuując swoje działania pomimo zastraszenia T. T. już w pojeździe, wywożąc go w ustronne, nieznane mu miejsce. Nie może być zatem w przedstawionych

okolicznościach kwestionowane, że stopień winy oskarżonego i społecznej szkodliwości popełnionego przestępstwa były wysokie. Sąd Rejonowy wszystkie okoliczności wpływające na wymiar kary wziął pod wnikliwą uwagę, o czym świadczą wywody zawarte w motywach pisemnych zaskarżonego wyroku. Uwzględnił więc także postawę oskarżonego prezentowaną w toku postępowania i jego przyznanie się do winy, choć skarżący zdaje się przeceniać stabilną postawę oskarżonego w toku procesu i jego przyznanie się do winy w zakresie czynu pierwszego jako okoliczność łagodzącą; wszak oskarżony nie był do końca konsekwentny przy składaniu poszczególnych relacji w toku postępowania przygotowawczego odnośnie zdarzenia z dnia 2 września 2011r., kwestionując zagrożenie pokrzywdzonemu i równocześnie wymachiwanie nożem, jak również częściowo rozbieżnie przedstawiając przebieg wydarzeń już po opuszczeniu pojazdu w ustronnym miejscu, tylko więc rzetelna i pozostająca pod ochroną przepisu art. 7 kpk ocena tegoż dowodu, w zestawieniu z zeznaniami T. T. oraz częściowo z zeznaniami (wyjaśnieniami) R. W., pozwoliła na niewątpliwe przypisanie mu sprawstwa także i tego czynu. Z drugiej jednak strony Sąd orzekający słusznie nie stracił z pola widzenia negatywnego – emocjonalnego i psychicznego - skutku jaki wywołało celowe zachowanie oskarżonych na psychikę pokrzywdzonego. Co prawda obrońca w środku odwoławczym kwestionuje poczynione przez Sąd orzekający w tej mierze ustalenia, podnosząc, iż zaistnienie takich zmian wprost nie wynika z materiału dowodowego, to jednak dogłębna analiza zeznań i postawy w toku procesu T. T., w zestawieniu z treścią opinii sądowno - psychologicznej dowodzi czegoś wprost przeciwnego. O ile świadek ten we wczesnym stadium postępowania przygotowawczego potrafił szczegółowo zrelacjonować przebieg zdarzenia, a nawet ustosunkowywać się do treści zeznań, częściowo je zmieniając, o tyle składając zeznania przed Sądem, prawie dwa i pół roku od zajścia, nie był zdolny opisać w ogóle inkryminowanego zdarzenia, tłumacząc to „włączeniem się blokady” i „strachem związanym z tym co się wydarzyło”. W ocenie biegłej już samo uczestnictwo w rozprawie było dla niego silnym przeżyciem, a w nieracjonalnej reakcji na sytuację, w obronie związanej z silnym, ciągle towarzyszącym mu lękiem postanowił nie przypominać sobie przedmiotowego zdarzenia. Postawa prezentowana przez pokrzywdzonego na rozprawie, jego urwana relacja dot. przebiegu feralnego zajścia, świadczy o silnej reakcji emocjonalnej związanej z koniecznością składania zeznań i silnym przeżyciem, a spostrzeżone przez biegłą objawy depresji z bardzo wysokim poziomem lęku wpływały niewątpliwie na jego zdolność do udziału w tej czynności procesowej.

W ocenie Sądu Okręgowego zatem kary wymierzone oskarżonemu za przypisane mu czyny są karami, których wymiar uwzględnia wysoki stopień zawinienia oskarżonego i społecznej szkodliwości popełnionych przestępstw. Orzekając kary za czyny przypisane oskarżonemu w pkt 2 i 3 Sąd Rejonowy miał w polu widzenia z jednej strony okoliczności popełnienia tych czynów i motywację sprawcy, z drugiej zaś uwzględnił szczere jego przyznanie się do winy w tej części.

Sąd Rejonowy zasadnie także orzekając o karze łącznej miał na względzie związek przedmiotowy, jak i podmiotowy pomiędzy popełnionymi przez oskarżonego przestępstwami. Czyny przypisane oskarżonemu popełnione zostały na przestrzeni ponad miesiąca, na szkodę różnych pokrzywdzonych, godząc w kilka dóbr prawnie chronionych, co słusznie nie uprawniało Sądu Rejonowego do zastosowania zasady pełnej absorpcji. Zasadnie też przyjął, że nie można wobec oskarżonego przyjąć pozytywnej prognozy co do jego zgodnego z prawem zachowania w przyszłości. Oskarżony jest wprawdzie osobą młodą, w czasie wyrokowania był już jednak raz karany za czyn przeciwko mieniu, to jednak prezentowana przez niego postawa wskazuje obecnie, że zdarzenia objęte aktem oskarżenia w niniejszej sprawie nie były incydentalnymi przypadkami w jego życiu, a on sam nie zmienił swojego postępowania i nie skorzystał z danej mu szansy orzeczenia uprzednio kary ograniczenia wolności. Mimo młodego wieku jest on osobą wysoce zdemoralizowaną i wykazującą potrzebę podejmowania wobec niego działań wychowawczych i zapobiegawczych w warunkach izolacji penitencjarnej, obecnie zresztą w takiej jednostce przebywa. Prognoza kryminologiczno – społeczna w stosunku do oskarżonego jest więc negatywna. Inna niż pozbawienie wolności orzeczone bez warunkowego zawieszenia jego wykonania kara nie jest w stanie osiągnąć celów kary. Orzeczona kara łączna pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania zatem spełni wymogi dyrektywy z art. 58 § 1 kk.

Sąd Okręgowy, dzielając zatem w pełni wywody Sądu orzekającego odnoszące się do potrzeby wymierzenia oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności o charakterze bezwzględnym, uznał wymierzoną oskarżonemu karę w wysokości 2 lat pozbawienia wolności za sprawiedliwą. Także orzeczony środek karny w postaci obowiązku

naprawienia szkody solidarnie na rzecz pokrzywdzonych – właścicieli zniszczonego pojazdu - jest słuszny, spełniając swe cele kompensacyjny i wychowawczy.

Z naprowadzonych wyżej względów Sąd Okręgowy, poza dokonanymi i omówionymi wyżej zmianami odnośnie poprawienia błędnej kwalifikacji prawnej dwóch czynów, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, zasądzając nadto od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 złotych i wymierzając mu opłatę za II instancję, będącą konsekwencją wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności.